

Phần 8

Gần một tháng nay từ lúc được phẫu thuật tim ở bệnh viện về, sức khỏe của bà Tư Hiền hôm nay mới dần hồi phục. Lấy một chiếc lá trầu, miếng cau trong cối đựng trầu, bà bỏ vào cái ống nhỏ rồi thực hiện động tác quen thuộc. Ngồi trên chiếc đi vắn đen bóng loáng cổ xưa, bà nhìn xuống nhà dưới gọi:

- Vân Trang ơi! Con đâu rồi?

- Dạ. Bà Tư gọi con.

Vân Trang lật đật chạy lên thật nhanh với tiếng “dạ” thật lễ phép và không kém phần trong trẻo hồn nhiên. Gương mặt hồng hào với làn da mịn màng của một thiếu nữ mới lớn lem luốc lọ nồi do thói bếp củi để nấu thuốc cho bà Tư. Cẩn thận đổ thuốc ra chén, Vân Trang bung chén thuốc đến bên bà, nhẹ nhàng:

- Bà Tư uống thuốc đi, kéo nguội là đắng lắm đó. Công con nấu, bà phải uống hết cho mau khỏe.

Đôi mắt già nua của bà hấp háy vẻ xúc động. Bà kéo Vân Trang xuống ngồi gần rồi đưa tay lau mặt cho Vân Trang, bà móm mém cười:

- Ngồi xuống đi con! Cha mày! Nấu có siêu thuốc mà mặt mày tèm lem hết trơn. À, bà có chuyện này muốn nói với con đây!

Vân Trang cười xấu hổ thẹn thùng:

- Dạ..., bà Tư có chuyện gì bà cứ nói, con xin nghe ạ!

Cô ngồi sát vào choàng tay ôm thật thân mật bà Tư Hiền, nghiêng nghiêng lắc hai bím tóc dày thật trẻ con. Bà Tư Hiền cầm tay Vân Trang lên hắng giọng:

- Bà hỏi con hôm nay là thứ mấy rồi?

Hồn nhiên trả lời, Vân Trang cười toe:

- Dạ, thứ sáu!

Nghiêm mặt, giọng bà thoáng không hài lòng:

- Biết vậy, mà sao không nghe lời bà. Có phải là bà đã nói với con là chủ nhật rảnh rỗi thì qua chơi với bà cho vui. Còn mấy ngày này thì lo ở nhà học bài để còn thi cử nữa. Vừa học vừa qua đây chăm sóc bà từ sáng đến giờ thì sức nào mà chịu nổi hả con?

Vân Trang cắn nhẹ môi cười khúc khích:

- Bà ơi! Bà đừng lo. Tại hôm nay mới vừa kiểm tra nên bài vở ít lắm, con học thuộc hết rồi bà ạ. Với lại... hôm nay anh Tuấn Nam sắp trở vào Sài Gòn rồi, nên con...

- Vậy à! Con nói bà mới nhớ, sáng nó đâu rồi cà? Mà nó có mua sách vở luyện thi đại học cho con chưa?

Đôi mắt to tròn như long lanh hơn khi say sưa kể tên sách mà Tuấn Nam đã mua tặng cô từ đầu năm học. Cuối cùng, Vân Trang kết lại một câu thật ngắn gọn.

- Tóm lại là anh Tuấn Nam là người tốt đó ngoại!

Bà Tư Hiền cười hài lòng, xoa đầu Vân Trang, điềm nhẹ nụ cười.

- Thằng Tuấn Nam nó đâu có tốt và chu đáo bằng cô “cháu ngoại nuôi” này của bà đâu...

Bà chột chùng giọng:

- ... Lúc bà phẫu thuật ở bệnh viện, nếu không có con thì không biết giờ này bà có còn ngồi đây được không!

Vân Trang giận dỗi vội ngăn lời bà:

- Ngoại Tư đừng có nói vậy, con không thích đâu. Bộ bà không xem con là cháu ngoại sao? Và lại, lúc ở bệnh viện con cũng chỉ biết làm theo lời chỉ dẫn của bác sĩ thôi!

Bà Tư Hiền nói lời cô:

- Cũng may lúc đó có ba con gởi tiền về cho con nếu không chẳng biết phải làm sao...

Vân Trang cụp mắt buồn trách bà:

- Con với bà ngoại mà chứ có phải người xa lạ đâu, miễn sao bà khỏe mạnh là vui rồi. Số tiền đó anh Tuấn Nam đã hoàn lại cho gia đình con rồi bà à. Bà ngoại đừng có lo bận tâm. Thuốc bớt nóng rồi, để con bung ngoại Tư uống nghen.

- Được rồi. Con cứ đưa bà tự uống được. Hôm nay, bà thấy khỏe hơn rồi con à!

Uống cạn chén thuốc, bà nhìn Vân Trang triu mến trầm nghĩ: “Tội nghiệp con nhỏ! Cha mẹ ly dị, sống có một mình với chú và ông nội ở mảnh đất Sa Đéc này, tự lớn lên, rồi tự lo cho bản thân...”

- Ngoại...

Bà Tư giật mình:

- Mèn ơi! Làm ngoại hết hồn. Gì nữa đây?

Vân Trang cười nhe răng:

- Ngoại uống hết thuốc rồi. Bà ngoại buồn ngủ rồi phải không. Để con đỡ bà xuống võng, con hát cho bà ngủ nha.

Bà Tư xỉ tay vào trán cô, mắng yêu:

- Thôi! Lo về bên mà chuẩn bị đi học cô nương. À, sẵn tiện con đi ngang rẫy hoa xem có anh Tuấn Nam con ngoài đó không, gọi nó vô, hai anh em ăn cơm cho vui, rồi về đi học. Cái thằng, đã biểu lo tranh thủ vào Sài Gòn sớm cho khỏe, vậy mà cứ nần ná ở lại.

Vâng lời bà Tư, cô liền thoáng:

- Dạ, vậy để con ra ngoài rẫy xem anh ấy làm gì ngoài đó sáng giờ nha!

Nói rồi, bước chân sáo đi nhanh. Chợt thấy Tuấn Nam, Vân Trang khựng lại, cô rón rén bước đến phía sau Tuấn Nam định hù anh, thì đập phải con Mực đang nằm co ro.

- Ắng... ắng... ắng...

Giật mình vì đập trúng chân con Mực, bực mình vì con Mực vô tình phá hoại kế hoạch của cô, sẵn tiện thấy con Mực còn đứng liếm lông vì đau, Vân Trang đá vào đùi nó:

- Cái con này... Nằm giữa đường, chút nữa là tao đập mày xịt “phèo” rồi...

Con Mực hoảng hồn chạy rúc vào nhà bếp, mắt nó nhìn cô sợ sệt, đuôi quần lại. Thấy vậy, Tuấn Nam cười ngả nghiêng nãy giờ:

- Trời ơi! Em ý lớn rồi ăn hiệp con Mực của anh hả?

Cười ngượng ngùng, Vân Trang cúi đầu:

- Anh bênh vực con Mực mà không bênh vực cho em!

Tuấn Nam ôm bụng cười.

- Ôi trời! Cô bé này, đúng là trẻ con!

Bước đến giật lấy thùng nước trên tay Tuấn Nam, giọng cô giận dỗi:

- Xí! Cô bé, cô bé hoài. Em năm nay mười tám tuổi rồi nha!

- Ờ thì... không cô bé...

Bất chợt nhìn giàn bầu hồ lô sai trĩu quả bắt ngang cái mương nhỏ giữa những luống hoa hồng, hoa vạn thọ, Vân Trang kêu lên:

- Anh Tuấn Nam giỏi thật đó. Mới đây mà đã tưới xong rẫy hoa và vun gốc cho giàn bầu hồ lô đang mùa ra trái... Mà anh Tuấn Nam nè!

Tuấn Nam quay lại:

- Gì đây?

Vân Trang ngồi thụp xuống, khom người nhìn vào hang đế:

- Anh Nam nhanh lên, bắt giùm em con đế mèn trong hang này coi. Em mới thấy nó chui ra nè.

Tuấn Nam bật cười:

- Vậy mà nói mình lớn... người lớn gì mà còn mê chơi đế!

Xụ mặt, Vân Trang đành bắt lực ngồi nhìn con đế chui sâu xuống hang. Cô tiếc rẻ, chồm người tới liếc Tuấn Nam rồi bất ngờ đâm mạnh vào vai anh:

- Em giận anh luôn. Tại anh mà em mất con đế đó.

Nói xong, Vân Trang xách dép lên ngoe ngậy bỏ chạy một hơi băng qua thảm hoa mười giờ đang khoe sắc.

Tuấn Nam gọi với theo:

- Vân Trang! Em giận anh thiệt hả...

- ...

Nhìn theo con bé, Tuấn Nam lắc đầu, không ngờ con bé giận anh thật.

- Đúng là con nít!

Tranh thủ trời còn sớm, Tuấn Nam bỏ thêm phân vào luống hoa vạn thọ, nào là vạn thọ Phi châu, vạn thọ Pháp, giống Queen, Bo-lero... hoa mười giờ Price Spain, Magic Carpet, Sunglo, Sunkiss... đủ màu sắc rực rỡ trong cái nắng dịu dàng.

Bước vào nhà, vừa đặt cái cốc và thùng nước tưới xuống thì đã nghe tiếng bà Tư:

- Tuấn Nam à! Con chộc gheo con bé Vân Trang cái gì mà nó không thềm vô dùng cơm bỏ về mất tiêu vậy hả?

Tuấn Nam gãi gãi đầu:

- Dạ con... để con qua nhà Vân Trang một chút nha ngoại.

Bà Tư Hiền vội vã ngăn lại:

- Thôi con à. Ở nhà ăn cơm đi rồi nghỉ ngơi một chút, để chiều còn đón xe trở lên Sài Gòn lo học hành nữa chứ. Vả lại, ông nội con Trang dạo này thay đổi tánh tình nên ông khó lắm...

- Dạ, nhưng mà con...

Bà Tư trấn an:

- Không dạ thưa gì hết, chuyện con Vân Trang để ngoại lo.

Rồi bà Tư bỗng đổi giọng vui hơn:

- Xem ra con bé Vân Trang năm nay cũng lớn rồi, nó không còn con nít đầu con. Anh em thì anh em, nhưng nói chuyện cũng ý tứ chút, chứ đừng có nói đùa, nói đại rồi nó giận nghe con. Bà thấy nó quan tâm đến con lắm đó.

Giật mình vì câu nói của ngoại, Tuấn Nam đánh trống lảng:

- Cơm hôm nay ngoại nấu ngon quá. Con ăn sắp bể bụng rồi nè.

Bà Tư cười phúc hậu:

- Con Trang nấu đó. Sáng giờ nó cứ lúi húi dưới bếp tới giờ vậy mà con chộc nó cho nó về tuốt không kịp ăn.

Tuấn Nam cảm thấy lo lắng, suy nghĩ đến câu nói của bà Tư lúc nãy.

Dùng xong bữa cơm đạm bạc nhưng đậm đà hương vị quê hương, Tuấn Nam để dưới lư hương trên bàn thờ cho ngoại một ít tiền - chỗ cất tiền kín đáo nhất của bà. Rồi anh thu gom đồ vào balô từ biệt ngoại ra bến xe. Vừa bước chân lên chiếc xe thì Tuấn Nam nghe tiếng gọi quen thuộc:

- Tuấn Nam! Tuấn Nam...

Ngơ ngác quay lại tìm kiếm người gọi mình trong đám đông, một người đàn bà sang trọng, ăn mặc thật đẹp vội ra khỏi chiếc Toyota đời mới bóng loáng, chạy đến phát mạnh vào vai anh mừng rỡ.

- Ôi! Không ngờ dì cháu mình lại gặp nhau ở đây!

Bỏ chiếc balô xuống, ôm dì Quế, Tuấn Nam vui mừng:

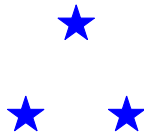
- Ôi! Dì Quế!

Bà Quế mừng rỡ quay sang ôm eo người đàn ông lịch lãm trong bộ vest màu xám, nhanh miệng giới thiệu:

- Giới thiệu với con, dựng tương lai của con đó. Sau chuyến du lịch dài hạn ở nước ngoài, dì và dựng con quyết định sẽ về Sa Đéc này để đầu tư cho việc trồng, lai tạo giống hoa để phát triển cái nghề cha ông mình để lại đó con!

Tuấn Nam bắt tay người đàn ông, chưa kịp chào hỏi thì tiếng phụ xế xe đồ tốc hành Sa Đéc - Sài Gòn hối thúc Tuấn Nam lên xe để kịp giờ.

Chỉ kịp chào tạm biệt và gửi gắm ngoại cho dì, Tuấn Nam rời Sa Đéc mà trong lòng đầy thắc mắc, ngạc nhiên.

Bước nhẹ nhàng đến bên Thu Lan, Khôi Vỹ cầm chai Sting Hương Kiwi ướp lạnh:

- Thu Lan à!

Không rời mắt khỏi màn hình của chiếc laptop hiệu Toshiba, Thu Lan trả lời cụt ngủn.

- Phiền phức gì nữa đây?

Đưa bàn tay múp míp lên lau vội những giọt mồ hôi đang lăn dài xuống hai bên má, Khôi Vỹ đặt chai nước lên bàn, cười hiền.

- Cho Thu Lan nè, uống đi!

Thu Lan giọng hờn dỗi:

- Cảm ơn, nhưng tui không khát. Ai đó khát thì uống đi!

Khôi Vỹ nhăn nhó:

- Bộ còn giận tui hả?

Thu Lan lè lưỡi:

- Xí! Tui vậy mà thèm giận người dung chi cho mệt óc. Bộ rảnh lắm hả, tự dung kiếm tôi hỏi han đủ thứ hoài vậy hả? Bực mình quá!

Nhìn Thu Lan, Khôi Vỹ nghiêm mặt:

- Thu Lan nghe tui nói nè! Anh chị em mình trong công ty ai cũng bất bình nên họ nhờ Vỹ qua hỏi Thu Lan cho ra lẽ.

Sửa lại chiếc kính cận dày cộm, Thu Lan lảng chuyện:

- Lo công việc mình xong chưa mà ở đó lo chuyện bao đồng. Lo mà giữ cái ghế của mình kia, “bà Tám” vừa thôi!

Khôi Vỹ không thèm cãi lại, anh vào đề ngay:

- Đừng có lẩn tránh kiểu đó, tôi hỏi nè! Thu Lan thân thiết với cô Cẩm Hoa, vậy có thể giải thích về chuyện chị Gia Linh tự dung bị cho nghỉ việc đột xuất được không hả... bà chần?

Đôi mày đậm của Thu Lan nhíu lại, giọng cô chua loét:

- Hình như ông không phải người trái đất mà từ sao Hỏa mới rơi xuống hay sao mà không hiểu sự việc chị Gia Linh bị ông Thành Phát đuổi ra khỏi công ty, chứ không phải là chị Cẩm Hoa, hiểu chưa?

Kéo ghế ngồi xuống đối diện với Thu Lan thật tự nhiên, Khôi Vỹ hơi ngó người ra rồi chau mày lấp bắp:

- Nhưng chị Gia Linh có lỗi gì trong chuyện này đâu. Cha chị ấy vừa mới xuất viện, không có việc thì làm sao có tiền để lo cho bác Ba.

Thu Lan chớp mắt, như đồng tình với suy nghĩ của Khôi Vỹ:

- Ồ... tội cho chị ấy thật, hoàn cảnh gia đình của chị ấy trong công ty này ai mà không

biết chứ. Nhưng có lẽ vì có lý do riêng nên ông chủ mạnh tay như vậy đó.

Khôi Vỹ lo lắng:

- Mà chuyện này Cẩm Hoa đã hay chưa Thu Lan?

Thu Lan chớp mắt:

- Chị Cẩm Hoa làm sao biết được chuyện này chứ. Từ cái lúc bị Kiến Huy đến thưa với ông Thành Phát lý do để hoãn tiến hành lễ hỏi, ông ấy đã không

cho chị Cẩm Hoa đến công ty làm nữa, ngay cả đi ra ngoài đường cũng phải báo thông qua ông ấy. Anh thấy chị ấy cũng có sung sướng gì đâu!

Chép miệng, Khôi Vỹ lắc đầu:

- Chuyện này căng quá!

Nghe tiếng chân của vú Sáu bước đến phía mình, Thu Lan lém lỉnh giật nhanh chai Sting trên tay Khôi Vỹ, cô nhanh miệng mời vú Sáu:

- Vú ơi! Vú uống tạm nước này cho đỡ khát nha vú?

Vú Sáu nhìn Thu Lan, mỉm cười:

- Cảm ơn con nha, vú cũng đang khát khô cổ lắm rồi đây. Không ngờ khuôn viên của công ty mình rộng quá chừng. Vú quét qua luôn phần sân trượt băng nghệ thuật. Quét xong gió thổi lá lại rụng nữa, cứ vậy mà vú quét gần nửa ngày trời.

Thu Lan xịu mặt:

- Đấy cũng tại vú, con bảo vú cứ ở nhà đi, chuyện này ở công ty thì để công ty lo. Vậy mà vú lại nhiệt tình làm một mình.

Khôi Vỹ mỉm cười:

- Vú nói cứ như là mấy chuyên gia bảo vệ môi trường vậy.

Liếc mắt nhìn Khôi Vỹ, Thu Lan gắt:

- Ở đó mà “bà Tám” hoài! Lo đẩy xe hốt ra đi phụ vú kia, ông tướng. Giờ tôi phải bung trà, bánh vào cho ông giám đốc tiếp khách đây.

Vú Sáu cầm cây chổi quét tiếp:

- Ừ thôi, đi mau. Vú cũng tranh thủ quét lại mớ lá vừa rụng xuống lại cho xong đây.

Đang lui cui hốt đồng lá trước công ty, chợt vú nghe giọng người đàn ông lạ cất giọng khàn khàn như cầu khẩn lẫn trong tiếng động cơ xe du lịch:

- Tôi cầu xin ông nghĩ lại, cha con tôi van ông mà.

Cánh cửa chiếc Innova đóng mạnh cùng với giọng bực tức vô tình của ông Thành Phát:

- Về đi! Không xin xỏ gì hết! Thời gian của tôi là vàng bạc, không rảnh đâu mà xem xét lại. Con gái ông nghỉ việc cũng như những trường hợp bình thường khác, làm không tốt thì tôi không thể nhận, đơn giản vậy thôi.

- Nhưng tôi nghĩ ông hiểu lầm. Con Gia Linh nhà tôi, tôi hiểu nó mà, trong công việc bao giờ nó cũng nghiêm túc làm cho thật tốt.

Giọng ông Thành Phát gắt gỏng hơn:

- Tôi đã trả đủ lương và còn bồi thường số tiền theo hợp đồng rồi. Ông đừng làm phiền tôi nữa. Mau tránh ra đi, đứng đó có gì là tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Ông Ba tức giận, nhưng cố kiềm chế:

- Ông làm chủ mà sao độc đoán quá vậy. Chuyện công việc mà đem chuyện riêng vào giải quyết là sao. Ông mà không làm rõ ràng là tôi... nhờ đến giới báo chí đó.

Ông Thành Phát kéo cửa kính xuống nghe cho rõ, ông như nhồm người lên, mở nhanh cửa xe bước ra, tròn mắt giận dữ:

- Bây giờ ông muốn sao? Ông định đe dọa tôi đó hả? Tôi nghĩ mục đích cuối cùng của ông là tiền thôi, phải không?

Đôi mắt già nua của ông Ba đỏ lên vì giận, giọng ông chột cay đắng:

- Không đâu, ông Thành Phát à. Tôi là thân phận gì mà có thể hù dọa ông được chứ. Chỉ là một người lao động nghèo khổ mong đủ kiếm hai bữa ăn thôi. Tầng lớp như chúng tôi chỉ mong sao yên ổn, công việc làm ăn ổn định là mừng rồi. Nhưng chúng tôi cũng có quyền phản kháng lại để bảo vệ quyền lợi, danh dự chứ: Tôi đã van xin, nài nỉ mà ông vẫn không thương xót, nên chỉ mong dư luận xã hội lên tiếng giúp chúng tôi thôi. Ông là người có học vấn, trình độ, ở trên cao địa vị xã hội. Tôi nói vậy, ông hiểu không?

Tự dung lại bị một nghèo hèn rách nát dạy đời mình giữa đường, ông Thành Phát nhìn xung quanh như sợ mọi người nghe thấy. Không thể nhịn nổi vì đang tức sôi gan, ông Thành Phát mím môi, nắm lấy cổ áo ông Ba, giọng đe dọa, thách thức:

- Ông đừng có lên giọng dạy đời như vậy. Khôn hồn thì đừng có làm cái chuyện ngu xuẩn đó mà chuốc họa vào thân nghe chưa. Ở đất Sài Gòn này tôi mà lên tiếng là con gái ông khỏi làm việc mà ở nhà đi cắm câu đó, nghe hiểu không. À, mà thấy ông cũng đáng thương, sáng giờ quỳ lụy tôi cũng chỉ mong một thứ, đó là... tiền chứ gì. Thôi thì sáng mai kêu con gái cưng của ông đến đây, tôi sẽ đưa thêm tiền. Coi như sòng phẳng nha, khôn hồn thì đừng gặp mặt tôi nữa. Chào ông!

Trước khi đi ông Thành Phát kịp lớn giọng:

- Bảo vệ đâu! Đứng đó làm vật trang trí hay sao mà không thấy tôi đang bị làm phiền hả?

Hai anh bảo vệ vội chạy lại:

- Dạ, ông chủ có việc gì ạ?

Ông Thành Phát nghiên rãng:

- Đúng là... trả lương cho mấy người uống quá. Còn đứng đó nữa hả, mau tiễn vị khách không mời này ra khỏi công ty cho tôi. Ở đây không phải cái chợ để cho hạng người như vậy muốn ra vào sao cũng được nghe chưa?

Nhìn theo chiếc Innova khuất sau hàng cây hai bên đường, ông Ba làm lũi băng qua đường để đón xe buýt về cho kịp chạy xích lô buổi chiều để kiếm bữa cơm. Bất ngờ từ trong con hẻm một chiếc xe Honda phóng nhanh ra...

Két... két...

Người thanh niên tỏ vẻ hung hăng xác xược:

- Bộ đui hả cha nội! Muốn chết thì tự tử chứ đừng làm hại người khác.

Bị bất ngờ cộng với cơn tức giận, ông run run rồi ngã quỵ xuống đường bất tỉnh.

- Tính nằm vậy nữa hả ông già kia?

Nói rồi không đợi ông Ba tỉnh dậy, hấn lao xe vội đi như trốn tránh. Hấn còn bỏ một câu nói sau tiếng cười đê tiện:

- Ở đó mà nằm tới chiều đi. Thôi, coi như tha cho ông đó. Bái bai...

Vú Sáu chạy ra kêu lên:

- Ôi, trời ơi! Ông ấy sao vậy nè. Hai anh bảo vệ lại phụ tôi đỡ ông ấy vào coi. Đứng đó mà ngó được hả? Trời ơi! Thằng đó bắt nham quá mà, đụng người ta mà còn chửi rồi bỏ chạy mất rồi. Đúng là “họa vô đơn chí” mà.

Vú Sáu cuống cuống quăng luôn cây chổi đang quét đồng lá cây còn lơ dờ, bà lục trong túi áo ra chai dầu xanh, rồi nhẹ nhàng ân cần xoa lên trán ông. Bà giật nảy người khi nhận ra gương mặt của người đàn ông lạ đang vã ướt mồ hôi. Vú Sáu tròn tròn mắt kêu lên:

- Ôi... Trời ơi... quen... có... phải...

Được vú Sáu chăm sóc tận tình, ông Ba ở mắt từ từ rồi nhìn vào gương mặt đang xúc động quá đỗi của vú Sáu:

- Trời đất ơi! Chị Sáu... Không ngờ tôi lại gặp lại chị trong hoàn cảnh éo le như vậy!

Vú Sáu run run giọng:

- Em là Ba Nhất phải không? Làm sao chị có thể không nhớ em. Đúng rồi, em Ba Nhất đây mà.

Ông Ba xúc động:

- Hơn hai mươi năm rồi phải không chị. Thời gian đúng là qua nhanh thật, nó cuốn theo tất cả không chừa một thứ gì. Thiệt tình gặp chị tôi mừng quá, người ta nói trái đất rộng, to lớn nhưng lại tròn phải không chị?

Vú Sáu gật gù, lau mấy dòng nước mắt đang chảy xuống hai gò má nhăn nheo theo thời gian:

- Gặp lại em chị bất ngờ quá. À, chị còn nhớ con bé hơn hai mươi năm về trước, con bé mà em...

Cắt lời vú Sáu ông Ba như đoán được câu hỏi mà vú đang thắc mắc:

- Nó trưởng thành rồi, xinh đẹp, giỏi giang lắm chị à. Nó thương em lắm. Thiệt em có phước lắm. Nhưng chỉ tội cho con bé phải sống cực khổ với em, không đua đòi, se sua...

Vú Sáu thở dài:

- Thôi, đó cũng là số phận thôi em à! Vậy là mừng rồi... chị cũng yên tâm...

Hai người trò chuyện kể cho nhau nghe những chuyện mà họ gặp trong hai mươi năm xa cách.

Buổi sáng...

Tuấn Nam lúng túng đi qua đi lại bên bờ rào xung quanh ngôi biệt thự sang trọng của Cẩm Hoa.

Đu lên mấy song sắt ngó vào để tìm kiếm bóng hình của người mà anh mong nhớ ngày đêm kể từ khi biết rõ cô ấy đã làm cho trái tim anh lồi nhịp.

- Ki Ki... Ki Ki...

Ngậm cành hoa hồng vào miệng, Tuấn Nam chồm người kéo chân trước con Ki Ki lên rồi đưa cho nó ngọam cành hoa. Anh vuốt ve, giọng nhẹ nhàng:

- Ki Ki ngoan nào! Tao có việc này muốn nhờ mày. Mày mang hoa vào giúp tao đưa cho Cẩm Hoa - cô chủ mày đó. Tao thương... nóng ngay cho mày mà.

Nhìn Tuấn Nam với ánh mắt thân quen, con Ki Ki như hiểu, nó chạy vào vườn hoa chỗ Cẩm Hoa đang ngồi.

Đang chăm chú tia những chiếc lá sâu cho mấy cây hồng, ươm những cành hoa mười giờ Nhật, Cẩm Hoa chợt giật mình khi con Ki Ki cọ đầu vào chân.

- Ki Ki! Ngoan nào, để chị làm xong rồi chơi với em.

- Ặng... Ặng...

Cẩm Hoa quay sang, bất ngờ khi thấy cành hoa hồng con Ki Ki đang ngậm, cô gỡ cành hoa từ miệng nó, con Ki Ki vừa sủa vừa nhìn ra cổng sau.

Thấy Cẩm Hoa, Tuấn Nam mừng quýnh lên. Anh nhảy lên bờ tường cao, ló đầu qua nói với:

- Cẩm Hoa! Cẩm Hoa! Em ra đây gặp anh chút xíu đi. Mấy ngày nay không gặp em anh thấy lo lắng, khó chịu lắm. Anh sắp chết vì trái tim đang rỉ máu vì em đó Cẩm Hoa.

Cẩm Hoa cố nén xúc động, cô vui mừng khi nghe được những lời nói mà cô hằng mong ngày được nghe nhưng cô kíp nén lại, giọng hờ hững, như cắt đứt, xé tan cả bầu trời hy vọng.

- Anh mau về đi. Tôi sẽ không ra gặp anh đâu. Đừng trông mong gì ở tôi. Về đi, tôi không muốn anh bị ba tôi phát hiện ra anh rồi sẽ gây cho anh nhiều bất lợi đây.

Như sợ Tuấn Nam thấy những giọt nước mắt đang chực trào ra, Cẩm Hoa sợ kềm lòng không nổi, cô sợ bật khóc, sẽ gieo cho anh niềm hy vọng, để rồi cả anh và cô đều đau khổ. Nghĩ thế, cô quay lưng định bước đi thì Tuấn Nam kêu giật ngược mọi người bên đường ai cũng nhìn tò mò.

- Cẩm Hoa! Anh xin em...

Cẩm Hoa buồn hiu hắt, giọng trầm xuống:

- Tôi xin anh thì đúng hơn! Tôi thật lòng van xin anh đừng làm phiền tôi nữa có được không?

Vội tìm một lý do để giữ chân Cẩm Hoa, Tuấn Nam níu kéo:

- Em không quan tâm đến anh cũng được. Nhưng sao tự dưng em lại bỏ công việc ở công ty, kế hoạch mà tụi mình đang...

Cẩm Hoa nhún vai, giả vờ không quen, mặt thật vô cảm:

- Chuyện đó của công ty, ắt hẳn là ba tôi sẽ có cách giải quyết. Còn tôi thì không còn trách nhiệm gì ở công ty nữa! Còn bây giờ tôi yêu cầu anh leo xuống và đi về ngay đi.

Như bị bắt ngờ và đau buồn trước thái độ quá đổi xa lạ của Cẩm Hoa, Tuấn Nam leo xuống. Đứng trầm ngâm suy nghĩ, anh vò đầu bứt tóc, rồi lặng lẽ quan sát một lần nữa mong Cẩm Hoa sẽ ra gặp anh. Nhưng anh hoàn toàn vô vọng. Tuấn Nam dắt chiếc xe đạp cà tàng, đi chậm rãi dưới hàng bằng lăng đang độ nở hoa tím ngắt. Bóng anh vừa khuất thì chiếc Innova của ông Thành Phát đã nhân còi inh ỏi ở trước cổng.

Vừa thấy ông về, Cẩm Hoa vội chạy nhanh vào nhà.

Vú Sáu bước ra mở cửa thật chậm để Cẩm Hoa kịp chuẩn bị tinh thần.

- Thưa ông chủ mới về. Ông chủ vào nhà uống cốc nước cho khỏe.

Lặng lặng bước vào nhà, nét mặt đanh lại, ông Thành Phát quăng chiếc cặp lên bàn, ngồi phịch xuống ghế một cách mệt mỏi.

Rót nhanh một tách trà ô long rồi nhấp một ngụm, ông chậm rãi gọi lớn:

- Vú Sáu đâu rồi?

Từ trong bếp, Cẩm Hoa tươi cười bước ra bưng theo đĩa trái cây:

- Ba! Hôm nay làm cực lắm phải không ba? Ba mau uống trà và ăn trái cây cho mau khỏe lại nha ba!

Đang trấn tĩnh, cố nén cơn giận, chợt Cẩm Hoa bước ra làm ông Thành Phát bực bội, tuôn hết cơn tức vào cô:

- Không ăn uống gì hết! Lúc này là lúc nào rồi mà còn bình tĩnh, giả vờ hồn nhiên với ba nữa hả? Con đứng đây cho ba nói chuyện. Mau!

E dè bước tới bên ông, Cẩm Hoa lí nhí:

- Dạ... ba, có chuyện gì con lỡ làm sai xin ba cứ phạt hoặc la rầy. Con không trách ba đâu.

Ông Thành Phát đập mạnh bàn giọng giận dữ:

- Im đi và nghe tôi hỏi! Cô và cái thằng Tuấn Nam nghèo kiết xác kia tại sao dám qua mặt tôi về khoản tài chính dự trữ của công ty hả?

Cầm Hoa im lặng cúi đầu tránh tia nhìn của ông. Ông Thành Phát gắt lên:

- Nói đi chứ! Con định giấu ba tới chuyện gì nữa hả? Ai cho con cái quyền quyết định mọi thứ mà không nói với ba tiếng nào. Còn cái chuyện quan trọng đối với ba đáng lẽ con nên nói mà con cũng im lặng để cho con mù đàn bà dâm loạn Hạ Uyên kia âm thầm phản ba chứ. Chuyện gì con cũng biết mà tại sao con im lặng vậy hả Cầm Hoa. Con muốn ba chết mới vừa lòng con phải không?

Quy xuống đất, ôm lấy cánh tay ông Thành Phát, Cầm Hoa nức nở:

- Ba! Con xin lỗi ba. Nhưng xin ba hãy nghe con. Tất cả những việc con làm là chỉ muốn cho ba không lo lắng mà ảnh hưởng đến sức khỏe thôi. Còn bà Hạ Uyên và tên khốn Thiên Phong kia, hai người họ đã âm thầm cấu kết bày ra kế hoạch thâm độc từ rất lâu. Mãi cho đến gần đây con mới phát hiện, nhưng do gấp quá nên con chưa kịp báo cho ba. Trong khi con đang lo tìm cách lấy lại đĩa mềm về kế hoạch của công ty mình thì mẹ ta đã cầm gần hết tài sản công ty mình cho công ty Hoàn Thịnh.

Ôm ngực, ông Thành Phát nằm tựa người vào thành ghế thờ đốc. Ông thét lên đau khô, nghẹn ngào:

- Trời ơi! Tôi đã làm gì mà bây giờ phải chịu cảnh này đây trời? Hay vì tôi đã quá tin, mù mờ mà giao trọn quyền hành cho người đàn bà đê tiện đó, để bây giờ sắp trắng tay. Không! Không thể mất cái cơ đồ mà dòng tộc này đã cố gắng gây dựng từ đời này qua đời khác mới có được như hôm nay.

Cầm Hoa hốt hoảng khi thấy ông Thành Phát quá xúc động lên cơn đau tim:

- Ba... ba ơi! Ba... Bình tĩnh đi ba!

Rót nhanh thêm một tách trà, Cầm Hoa đưa lên cho ông uống:

- Ba uống trà này cho bớt mệt. Ba đừng lo lắng quá, mình vẫn còn vốn dù ít ỏi nhưng cũng có thể xoay xở mà ba. Mình còn có thể nâng cao năng suất hoạt động của sân tập thể thao, dance sport và trượt băng. Con và anh Tuấn Nam đã đề ra kế hoạch dồn hết nguồn lực vào đó, con nghĩ khi bên đây đủ mạnh, mình sẽ có vốn để cho nhà máy sản xuất quần áo thể thao hoạt động trở lại. Lúc đó sẽ tìm ra cách dệt hiện đại hơn. Hy vọng là mọi việc sẽ được như dự tính phải không ba.

Trùng mắt, ông Thành Phát quơ tay hất mạnh cả bình, tách trà rơi loảng xoảng xuống nền gạch. Cố nén cơn đau tim, ông Thành Phát quát:

- Cô im ngay! Cái thằng Tuấn Nam tài giỏi gì mà cô lôi nó vào chỉ định, đề ra kế hoạch hoạt động của công ty chứ. Tui chưa chết mà. Thiệt cái thứ con mà cứng đầu như cô... Bây giờ không cần biết cô có đồng ý hay không thì nhất quyết phải lấy thằng Kiến Huy mới mong cứu nguy kịp thời cho công ty này. Chuyện cưới xin sẽ được người lớn trực tiếp gặp nhau bàn bạc và đám cưới sẽ diễn ra sớm trong nay mai. Con chuẩn bị tinh thần đi. Đừng để ba tức chết vì con đó.

Cầm Hoa rung rung nước mắt, cô không bắt ngờ về lời tuyên bố của cha, vì cô biết ngày đó rồi sẽ đến.

Vì cha nên Cầm Hoa đành im lặng.

Reng! Reng! Reng...

Tiếng chuông cổng vang lên liên hồi, dồn dập như xé tan không khí đang ngột ngạt trong căn phòng. Ông Thành Phát cố dựa vào ghế, đứng lên gọi to:

- Vú Sáu! Ra mở cửa xem ai!

Vú Sáu chạy nhanh ra, vừa hé cửa thì người đàn ông lực lưỡng cơ bắp cuộn cuộn, da ngâm ngâm đen trông thật dữ tợn lái chiếc xe con bò ngựa rồ ga phóng tới lao thẳng vào sân. Bước xuống xe, gỡ chiếc kính đen cho gần hết nửa khuôn mặt để lộ đôi mắt ánh lên cái nhìn bùng bùng lửa. Hắn chỉnh sửa lại chiếc áo khoác Jean cũn cỡ, ngấn tay để lộ những hình xăm quái dị, dày đặc như đe dọa người đối diện. Hắn cười nửa miệng:

- Chào bà già... Có ông chủ bà ở nhà không?

Vừa nói hắn vừa đốt điếu thuốc, hít mạnh một hơi, rồi thổi tàn thuốc, mắt mờ màng.

Vú Sáu chưa hết ngạc nhiên thì từ trên lầu ông Thành Phát nói với xuống như ra lệnh:

- Lên lầu nè mày! Nhanh đi!

Người đàn ông bước vào nhà rồi lên lầu một cách tự nhiên như nhà của hắn. Nhìn thấy Cầm Hoa, hắn nheo mắt:

- Chào cô em xinh đẹp đáo để!

Hắn còn kịp để lại một tràng cười dài làm vang lên khắp ngôi nhà biệt thự. Tiếng cười của hắn làm người ta tưởng đó là tiếng cười cuối đời mà hắn đang cố gắng lấy hết hơi để cười.

Vú Sáu và Cầm Hoa ngơ ngác nhìn theo với ánh mắt khó chịu, nghi ngờ.

Con Ki Ki đang nằm trên cầu thang thấy người lạ vào nhà, nó chạy theo cắn lấy quần hần, sủa vang động.

Người đàn ông vừa nhai kẹo chewing-gum vừa nói:

- Buông tao ra nếu không là thành “cây non” nha mày!

Con Ki Ki sủa dữ dội.

Cầm Hoa chạy theo bắt con Ki Ki lại vú Sáu kịp ngăn:

- Để đó cho tôi, ông chủ đang giận, con lên đó rồi lại xảy ra chuyện.

Cầm Hoa nhìn theo con Ki Ki:

- Không sao. Để con...

Đẩy Cầm Hoa về phòng, vú Sáu nghiêm túc:

- Đã bảo con cứ về phòng nghỉ, vú lo cho con Ki Ki được mà con. Nhanh, nghe lời vú đi!

Cầm hoa đành nghe lời vú Sáu, cô bước đi thật uể oải, mệt mỏi, tàn ngán. Vú Sáu gọi với theo:

- Mà chút nữa con xuống ăn tối với ông chủ nha con. Chiều nay vú có nấu món cá điêu hồng hấp me mà con thích, chè hạt sen nữa. À, ăn xong, vú sẽ đem nước bồ kết mà vú mua được lúc sáng khi đi chợ cho con gội đầu. Bảo đảm con sẽ bớt căng thẳng ngay.

Cầm Hoa cười nhẹ:

- Dạ, vú cứ lo việc của vú, khi nào đói con sẽ ăn.

Vú Sáu lo lắng:

- Con phải ráng ăn. Thích món nào cứ nói, vú sẽ nấu cho con ăn nghe con.

Cầm Hoa chợt thấy thương vú. Với cô, bà là người lấp đầy khoảng trống tình mẹ cho cô - an ủi, quan tâm, chăm sóc như mẹ cô ngày xưa. Một mình cười buồn với ý nghĩa thoáng qua, Cầm Hoa nhỏ nhẹ:

- Dạ. Mà vú ơi!

- Gì hả con?

Cầm Hoa nhìn lên lầu, thắc mắc giọng nhỏ lại:

- Cái ông khách lạ kia về chưa hả vú?

Vú Sáu thì thầm:

- Chưa con ơi! Không biết có chuyện gì không!

Cầm Hoa thấp thỏm nhìn lên lầu:

- Mà thôi, cứ kệ ông ta đi vú! Mình đừng quan tâm nữa. Mà vú để con rửa rau cho, vú lên lầu tìm con Ki Ki xuống giùm con đi.

Vú Sáu lật đật bỏ cọng rau đắng đang lật lờ dở xuống rồi chạy lên lầu, nhẹ nhàng đi từng bước như sợ bị ông Thành Phát phát hiện. Vú rón rén đến bậc cửa. Thấy con Ki Ki đang đứng nép bên cánh cửa phòng ông Thành Phát nhẹ nhàng liếm bộ lông trắng xù mềm mượt... Nó vô tư nằm dài ra thở dốc. Vú Sáu bước tới định kéo con Ki Ki xuống cho Cầm Hoa, chợt nghe tiếng ông Thành Phát vang lên như ra lệnh:

- Bằng mọi cách mày phải làm cho con nhỏ đó mất tích khỏi mảnh đất Sài Gòn này cho tao. Mà chú mày cố gắng làm cho gọn gàng. Xong việc, muốn gì tao cũng chiều chú mày hết.

Người đàn ông có vẻ mừng rỡ:

- Ôi! Chuyện nhỏ mà. Anh Phát đừng lo nghĩ chi cho mệt. Chỉ cần anh biết điều một chút thì Long “mặt sẹo” này sẽ cho con nhỏ đó không bị châu diêm vương cũng bị xấu hổ mà không dám ở lại đất Sài Gòn này đâu.

Ông Thành Phát nhú mày:

- Mà chú mày làm cho nó rời khỏi nơi này thôi, đừng có làm quá rồi chết cả chùm đó, nghe chưa. Nói thì phải làm cho thật ngon nghe, mà làm nhanh nhanh đi, càng sớm càng tốt. Xong việc, đừng đến gặp tao vội. Gọi điện là được rồi.

Cười hớn hở, tên Long “mặt sẹo” khúm núm:

- Dạ, em biết rồi.

Rót thêm cho Long mặt sẹo một ly Heneiken, ông Thành Phát nói:

- Chú mày uống đi. Xong chuyện này, tao mới yên tâm.

Bưng ly bia lên nóc cạn, Long mặt sẹo hứa hẹn rồi rời khỏi biệt thự trong thoáng chốc.

Nãy giờ được chứng kiến cuộc trò chuyện, vú Sáu ngồi nép vào chỗ khuất ở cầu thang để tránh mặt lúc tên Long ra về, rồi vú hồi hả chạy vào phòng ông Thành Phát ôm lấy tay ông Thành Phát van xin, khóc lóc ngăn cản việc làm của ông Thành Phát:

- Ông chủ ơi! Ông... xin ông đừng làm hại cô Gia Linh, tôi xin ông...

Đang bưng lon Heneiken lên uống một cách quên đời, ông Thành Phát trừng mắt, giọng run run:

- Trời ơi! Gì vậy nè? Vú nói... tôi định hại cô gì... đó là sao? Ai nói cho vú biết?

Vú Sáu đưa tay chùi nước mắt, giọng run lên từng cơn:

- Ông chủ đừng giấu tôi. Nãy giờ tôi tình cờ nghe được câu chuyện của ông chủ và tên Long kia. Chuyện này rất quan trọng, ông chủ cần phải tin tôi và nghe theo lời của tôi.

- Vú sao vậy? Tự dưng vào đây nói lung tung gì, tôi không hiểu.

- Tôi vẫn tỉnh táo. Ông chủ có biết cô Gia Linh là con...

Vừa dần chai rượu xuống bàn, giọng của ông Thành Phát vang lên một cách khô khốc:

- Là con nhỏ cản đường, cản lối. Nó giành mối nhân duyên tốt với con Cẩm Hoa nhà này. Cái nhà này và cả công ty cũng bị nó hại mất hết nếu nó cứ bám riết lấy thằng Kiến Huy. Vú hiểu chưa? Tôi cũng bắt đầc dĩ thôi...

Vú Sáu cắt lời ông:

- Trời ơi! Nhất định ông chủ phải ngăn cản việc này lại ngay. Ông đừng có đành lòng mà ra tay sát hại chính nùm ruột mà mình đẻ ra, tội lắm ông chủ ơi...

Ông Thành Phát mặt đỏ bừng, choáng váng nhưng kịp vịn thành ghế khỏi ngã khụy. Ông đánh rơi chai rượu Whisky xuống nền gạch làm bằng đá hoa cương:

- Con... tôi là sao? Vú Sáu! Bà nói sao?

Vú Sáu lấp bắp:

- Ông còn nhớ bà Quỳnh Thư chứ, người mà ông chủ...

Lại thêm một lần bất ngờ, ông Thành Phát như nhớ ra:

- Quỳnh Thư! Chẳng lẽ...

Vú Sáu khẳng định:

- Đúng vậy. Con Gia Linh chính là giọt máu mà ông đã đánh rơi...

Ôm ngực để ngăn lại cơn đau tim đang lên. Ông Thành Phát vẫn chưa hết bàng hoàng...